

Вовк і семеро козенят

Художник Клеопа Марина

Жила собі коза, і було у неї сім козенят. Зранку коза в ліс та луки за їжею ходила, а козеняткам кріпко - накріпко наказувала нікому двері не відчиняти, нікого не пускати. Повернеться коза, постукає у двері, та заспіває:

- Ой ви, діточки, козеняточки!

Ваша мама прийшла, молочка принесла.

Козенята відчинять двері, коза зайде, дасть діткам їсти - пити, спати їх покладе. А зранку знову в ліс та луки за їжею піде.

А в лісі жив злий і голодний вовк. Він підслухав, як коза співає. І ось одного разу, коли коза пішла з дому, вовк підбіг до хатинки та заспівав грубим голосом:

- Ой ви, діточки, козеняточки!

Ваша мама прийшла, молочка принесла.

А козенята йому відповідають:

- Чуємо, чуємо – та не мамин це голосок! Наша матінка співає тоненьким голоском.

Пішов тоді вовк до коваля і велів йому собі горло перекувати, щоб тоненьким голосом співати. Коваль і перекував йому горло. Вовк знову побіг до хатинки і почав тоненьким голосом співати:

- Ой ви, діточки, козеняточки!

Ваша мама прийшла, молочка принесла.

Козенята відімкнули двері, вовк вскочив в хатинку та всіх козенят з'їв. Тільки одне козенятко сховалося в пічці.

Прийшла коза, скільки ні гукала, скільки ні співала – ніхто не відповідає. Дивиться – двері відчинені, забігла до хати, а там немає нікого. Подивилася в пічку і знайшла одне козенятко. Як почула коза про свою біду, сіла і почала гірко плакати:
- Ой ви мої діточки, мої ви козеняточки!
Навіщо ж ви відмикалися, злому вовкові діставалися?

Почув це вовк, заходить до хатки, і промовляє до кози:

- Що це ти, кумонько...ой...кх-кх! Що це ти, кумонько, на мене гришиш? Ну не я твоїх козенят з'їв. Досить вже горювати, підемо краще у ліс погуляємо.

Пішли вони до лісу, а в лісі була яма, а в ямі палало вогнище. Коза і говорить до вовка:

- Давай, вовчику, спробуємо, хто через яму перестрибне?

Почали вони стрибати.

Коза перестрибнула, а вовк як стрибнув, так і впав у яму. Череву у нього від вогнища лопнуло, а звідти вискочили козенята, всі живі, - і до мами! І стали вони жити, як раніше.

КІНЕЦЬ